

нощ

Съгледвачитѣ докладватъ точния брой на кулитѣ и зѣберитѣ имъ. Калоянъ разпредѣли отрядитѣ: за всѣка кула по единъ, въоръженъ съ две стълби за катерене. На следния день щѣше да стане решителното нападение отъ всички страни едновременно. Условенъ знакъ ~~опредѣ-~~ ~~лика~~ появата на слънцето.

Царьтъ изпраща всички до входа на шатрата и дълго остава самъ и замисленъ срѣдъ дълбоката тишина на есенната нощъ.

Утре... Утре... — звучи ликуваща пѣсень въ сърдцето му.

Една малка зелена звезда блести високо, високо, като сълза, трепнала въ окото на небето... Огньоветѣ бавно угасватъ. Тъмнитѣ води искрятъ, блѣскайки се въ стѣнитѣ, въ корабитѣ, съ хиляди яносини пламъчета, магьосващи очитѣ. Бойницитѣ на Солунъ се издигатъ тъмни и страхотни като закана. Но Калоянъ не се бои отъ нищо. Той се прибира вътре и се изтѣга на ложето си. Следъ малко тежъкъ сънъ притисва съ тъмна дланъ уморенитѣ му очи...

Нѣкаква сѣнка тихо се плъзва къмъ бѣлата царска шатра.

ГЛАВА XXXVI.

— Стой!

Една разузнавателна стотня спира непознатия конникъ и го поканва да слѣзе.

— Оставете ме! — вика яростно момъкътъ. — Не виждате ли, че съмъ капналъ отъ бързане! — и той отчаяно дърпа юздитѣ на коня си отъ желѣзния юмрукъ на непознатия войскаръ. — Нося много важна вестъ за царя! Пуснете ме!

— Отъ где идешъ?

— Оставете ме!

— Отъ где идешъ? — и войскаритѣ се струпватъ около това упорито момче, бледно, прашино и едва дишащо отъ умора.